

uden at have noget netværk, uden nogen naboer, uden nogen venner og uden nogen børn, der kommer, og hvor det måske er egens oplevelse, at der kommer en gæst udefra til en anden beboer og hilser på.

Jeg kan også undre mig, når unge mennesker kan blive BZ'ere og autonome og rockere, og hvad det hedder alt sammen, fordi de ikke har det fællesskab derhjemme, men søger fællesskab i nogle organisationer, som så arbejder på en måde, som jeg synes er uacceptabel.

Og jeg kan også godt blive lidt forskrækket, når jeg oplever, at sindslidende får et stempel på ryggen, fordi de i en kort periode har det dårligt, og så har de det stempel, der gør, at de ikke kan komme ind andre steder i det danske samfund, at de ikke kan komme på arbejdsmarkedet, at de ikke er i stand til at bo som andre mennesker, fordi naboerne er bange for dem. For slet ikke at snakke om de hjemløse, hvor vi jo for nylig i København fik oplyst, at det faktisk var sådan, at de hjemløse ikke længere kunne være på forsorgshjem, for nu er de for forskellige fra andre til at være der.

Spørgsmålet er jo, om vi er ved at have skabt et samfund, hvor det at være anderledes er noget umuligt. Hvor alle skal være strømlinede. Alle skal være ens. Alle skal være effektive. Alt skal være management. Det, der er anderledes, er væk. Og sandheden er vel, at det er det, der er anderledes, der i virkeligheden gør både livet og samfundet mere spændende.

Og vi er vel også nødt til at have en værdidiskussion om alle de fine ord, vi kommer med fra talerstole her i landet og i udlandet. FN's talerstol er jo i sig selv en oplevelse dér. Hvordan var det nu forholdet var mellem det, der faktisk er sket i verden, og så alle de fine menneskeret-tighedserklæringer og hjælpeerklæringer, som den vestlige verden har udstedt, når vi tænker på Bosnien med de flysikre zoner eller de sikre zoner, som vi lige glemte at forsvare, da de blev angrebet, og hvor vi nu kan grave massegravene op? Eller Kina, hvor vi på grund af, at vi håber, at vi kan sælge 1,2 milliarder køleskabe til dem, lader være med at reagere over for udryddelserne i Tibet? Eller Iran, hvor vi var så åbenlyst forargede over behandlingen af Rushdie, men vi glemte altså lige at gøre så meget ved det, for vi skulle jo også sælge fetaost?

Ja, vi har alle de fine ord, og vi har alle de principielle værdier, men det var måske en meget værdifuld diskussion at spørge: Hvordan lever vi så op til dem i praksis? Jeg tror, det er

utrolig vigtigt i et åbent samfund, i en større internationalisering, at vi får værdidiskussionen, og at vi tør tro på nogle værdier, hvis vi skal være sammen med andre.

Jeg tror, at hr. Poul Nødgaards fremmedforskrækkethed skyldes et enormt mindreværds-kompleks på egne værdiers vegne. Måske ikke hos hr. Nødgaard, men hos den bevægelse, han står for, og i de synspunkter, den står for. For det har altid været svaret på mangel på egne værdier, at man lukkede andre ude, og jeg er meget enig med hr. Sjørnsen i, at de kristnes problem i Danmark i høj grad er de kristne selv og ikke de fremmede, der kommer udefra. De, der ikke kunne drømme om at leve op til næstekærlighedsbudet, og hvad der ellers er i kristendommen, men som derefter er så forargede over, at andre har deres egen tro, det er dér, vi har problemet. Og mangel på selvverd i den sammenhæng giver lukkede døre.

Værdidiskussionen foregår selvfølgelig. Jeg har i hvert fald de sidste par år oplevet, at der dels kommer ganske mange mennesker og dels er en meget stor interesse for at lave møder, der ikke er partipolitiske, men som handler om værdier, så diskussionen er der. Og jeg må sige til Kristeligt Folkeparti, at vi ikke tror på, at man kan administrere sig til den diskussion.

Vi tror ikke på, at en kommission er vejen, og derfor er vi ikke vildt begejstrede for det her forslag. For vi tror i virkeligheden, at en eksklusiv holdning til det her vil betyde, at mange mennesker glemmer, at dér, hvor værdierne skal vise sig, er i menneskers hverdag.

Tag sådan noget som antisemitismen, nynazismen; dér, hvor vi skal reagere, er jo ikke i en eller anden fin værdikommission eller andre kommissioner, der kan sidde og sige: Sådan noget er også nogle værdier, vi ikke kan bygge på. Dér, hvor vi skal reagere, er, at alle vi andre i dagligdagen siger fra, hver eneste gang vi møder den slags holdninger.

Vi skal, hver eneste gang vi møder nogle værdier, vi mener der kan sættes spørgsmålstegn ved, reagere. Vi skal handle efter vores værdinormer i dagligdagen. Vi skal ikke have mennesker i en kommission til at administrere det. Det er hvert enkelt menneske i samfundet, der skal gøre det.

Så det er vores begrundelse for ikke at være for forslaget her: Vi tror ikke metoden er rigtig. Men målet, vil jeg sige til hr. Sjørnsen, er vi enige i, og vi vil meget gerne være med til at fortsætte den værdidebat, der faktisk foregår.